

[Hasle.]

Omraade, men det kan være, at der er Grunde til det, som jeg i Øjeblikket ikke kan se; i saa Fald ønsker jeg dem gerne oplyst.

Men rent principielt maa jeg tage Afstand fra, at Repræsentanterne skulde miste denne Indstillingsret. Jeg mener ikke, at Erfaringen har godtgjort, at en saadan Indstillingsret bevirker noget højere Laane-niveau. I en Forening som Jydsk Landkreditforening har Repræsentanterne en meget vidtgaaende Beføjelse, idet de ikke alene er laaneindstillende, men ogsaa laanevoterende, er med til at bestemme selve Laaneudmaalingen. Det skulde altsaa efter Forslagets Affattelse være særlig uheldigt. Ikke desto mindre faar denne Kreditforening Attest fra Kommissionen om, at den har handlet fornuftigt, og navnlig faar den Attest om, at den ikke er med i den Konjunkturoppgang, der var i Aarene fra 1918 til — lad mig sige 1929. Det synes ikke at tyde paa, at denne Repræsentanternes Virksomhed har sat sig uheldige Spor.

Jeg er enig med det Mindretal, der siger, at det er gavnligt, at et Repræsentantskab er knyttet nær til en Forening. Paa mange Omraader er man netop imod, at der om en Direktion sidder Bestyrelser og lignende Institutioner, som ikke rigtig ved noget om, hvad der foregaar i Selskabet. Det har man efter min Mening med Rette noget imod. Nu siger jeg ikke, at Repræsentanterne, hvis man fratager dem den administrative Beføjelse, ikke vil sætte sig ind i Kreditforeningernes Forhold; det vil de gøre, naturligvis, i de allerfleste Tilfælde. Jeg siger kun, at Tendensen, hvis man fratager dem denne almindelige Medlevelse i Foreningen, gaar i den Retning at gøre dem mindre kyndige i Foreningens Sager, hvis det ikke er særlig dygtige Folk. Jeg maa derfor paa mit Partis Vegne afvise den Ændring i de bestaaende Forhold, idet jeg dog haaber, at det paa en eller anden Maade skal lykkes at finde Udvej, som er tilfredsstillende for samtlige Partier.

Endelig har man saa sat ind paa det fjerde Punkt, nemlig over for Vurderingsmændene, idet man finder det uheldigt, at disse udnævnes eller i alt Fald indstilles af Debitorerne, hvorfor man foreslaar, at det skal ske af Direktionen. Jeg er ikke saa overbevist om Rigtigheden af den Argumentation, der ligger til Grund herfor. Argumentationen er den, at Vurderingsmændene er afhængige af Laantagerne, naar de vælges af dem. Det kan til en vis Grad være rigtigt, men heroverfor maa man spørge: men hvilke Laantagere er de af-

hængige af? De er ikke alene afhængige af de Mennesker, som søger Laan i Kreditforeningen — dem er de nu slet ikke afhængige af, hvis de ikke i Forvejen er Laantagere, for de har ingen Stemmeret, før de er Laantagere, men der er naturligvis en vis Kategori af Mennesker, f. Eks. Haandværkere i Byerne, som til Stadighed skal have Laan, og det er vel af dem, man mener Vurderingsmændene er afhængige. Men denne Kategori af Laantagere er meget lille i Forhold til den store Klasse af ældre Laantagere, som ikke er interesserede i de høje Vurderinger og de høje Laan, men tværtimod gennem deres egen Risiko, gennem det solidariske Ansvar, gennem Reservefonden o. s. v. er interesserede i, at der bliver saa lave Vurderinger og derigennem saa smaa Laan som muligt. (*J. Chr. Jensen*: Det er helt forkert).

Det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen siger, at det er helt forkert. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem siger til, men at ældre Medlemmer, som ikke mere tænker paa at optage Laan i Kreditforeningen, maa være interesserede i, at deres Risiko ved nyoptagne Medlemmer bliver den mindst mulige, det tror jeg ikke, det ærede Medlem kan afdisputere mig, og det var det, jeg sagde. Det ærede Medlem kan naturligvis gøre gældende, og det var muligvis det, han tænkte paa, at disse Mennesker maaske skal have Tillægslaan og derigennem er interesserede i at faa et højere Laaneniveau. Det er rigtigt, og jeg har heller ikke bestridt, at der kan siges noget for den Tankegang, der ligger til Grund for Forslaget; jeg har blot villet fremhæve, at der kan nu ogsaa siges det stik modsatte, hvis man ser paa andre Kategorier af Laantagere. Jeg skal ikke insistere paa, at man ikke gaar over til det af den højtærede Minister foreslaaede paa dette Omraade; det er meget muligt, at jeg vil kunne overbevises om, at en Vurdering af de forskellige Hensyn vil veje tungest til den Side, som er Forslagets.

Et meget vigtigt principielt Spørgsmaal for Kommissionen har det dernæst været, om man skulde gaa over til at sammenslutte Kreditforeningerne med en enkelt Standardobligation, saaledes som jeg af Kommissionsbetænkningen ser, at man til en vis Grad har gjort det i Tyskland og Sverige. Jeg er tilfreds med, at Kommissionen afviser dette, og den gør det med en overbevisende Begrundelse, som jeg henstiller til ærede Medlemmer at læse. Jeg vil gerne sætte en tyk Streg under dette, at Sammenslutningen afvises; at man holder